

А је л' - Јелко не сме више да нам соли памет? Док је Немцима исто, само много оштрије и пуно недипломатскије, дозвољено.

Као искусном залуђенику за фудбал и скупштинске преносе, већ према најавама јучерашњег „ивента“ било ми је јасно да ће селекторка Ђукић Дејановић, на дебију ове парламентарне сезоне, свим дозвољеним и недозвољеним средствима, ради привременог мира у владајућој кући, ићи на „нула-нула“, форсирајући досадни „катанаћо“.

Но, ми ђаво није дао мира. Све надајући се да ће неко од саборских диверзаната ипак наметнути праву тему, одгледао сам почетак Народне скупштине која се - пошто је спикерка, сва узврпољена да јој се ствар не отме контроли, „констатовала оставке“ - бавила тек контрагаранцијама, новим задуживањима и томе сличним тричаријама.

Ах, да - за фудбалске аналфабете: „катанаћо“, то вам је она, аутохтоно италијанска, дефанзивна тактика, из времена пре него су Апенине преплавили страни ногометаши, у којој се играло чврсто, мушки, у ноге и по ногама, све са јединим циљем само да лопта не уђе у сопствени гол, а ако у нападу нешто ушићариш, то му дође као чист екстрапрофит. Имало је то свога резона: за нерешено се тада добијао један, за победу само два, а не, као данас, три бода.

Оде Томица, оде Калановићка. Оде Динкић у посланике. И мада су метереолози са скупштинским чекићем славодобитно прогнозирали разведравање, претежно сунчано, без даљњих падавина, било је јасно да ће цео јучерашњи дан остати тмуран.

Јер, већ у старту - клип! Нововаспостављена коалиција „Европа пре европских

стандарда по сваку цену“ није успела да изгура чак ни, толико пута виђено, спајање у једну неколико, по правилу, неспојивих тачака дневног реда. Знате оно, „ради уштеде времена и подизања дигнитета парламента“, „да Скупштина не остане црна рупа на путу наших евроатлантских интеграција“, бла-бла-трућ...

Јасан сигнал да ће чак и конструктивни напор немачког амбасадора да, кад већ не могу Тадић и његови, макар он покуша да сачува Цветковићев кабинет - остати ћорав посао.

- Има пречих послова од ванредних избора, јер би они омели европске интеграције и у интересу је Србије да их одложи до редовног термина - поручио је, на ползу остатка остатака наше владајуће коалиције, његова добронамерна екселенција.

Дотле се Влада Србије, уместо да погледа „зверу у очи“, ових дана бавила цинкарењем Европској унији известиоца Европског парламента за Србију. Као, Јелко Кацин је непожељан партнер за официјелни Београд, јер је говорио о „неопходним променама и потреби шире реконструкције Владе“. Из чега ми дође да закључим како, у недостатку исправног компаса или правих идеја, технологија опстанка ове власти све више личи на ону легендарну Коштуничину агенду државних приоритета на којој је, рецимо, Хаг, у једном тренутку, био „последња рупа на свирали“, а онда постао најважнија тема наших малих живота на путу ка ЕУ-рају.

А је л' - Јелко не сме више да нам соли памет? Док је Немцима исто, само много оштрије и пуно недипломатскије, дозвољено.

Да се разумемо: слажем се да, кад већ морамо да слушамо, хајде да се шлихтамо најјачима - боље најјачој нацији Европске уније, но браћи-разбраћи из бивше нам домовине.

Али, није Јелко Кацин крив што наши државни репрезенти немају довољно државничког и националног самопоштовања, за разлику од политичара мале земље из које Кацин долази.

Кацин се управо понаша у складу са својом функцијом, он јесте једна врста нашег принудног управника, протектора, на кога смо пристали. Наше власти ионако, пречесто, у комуникацији са западним бирократама, иду линијом мањег отпора. Дешава се да трећелигаши из ЕУ и буквално постројавају највише представнике ове државе који наивно верују да ће тиме убрзати наш улазак у ЕУ.

Чему онда „тренирање строгоће“ на словеначком велемајстору пропаганде, осим ако и то није за домаћу употребу - на фону спиновања добродушног Цветковића у премијера од снаге и ауторитета; Нејаког Уроша у Душана Силног? Ради заузимања што боље „пол позиције“ остатка остатака владајуће коалиције за надируће превремене изборе.

Ако већ не дозвољавате јавну парламентарну аутопсију Динкића, вратите нам га онда за живог министра! Макар нам неће недостајати енергије и акције. Јесте да није хиљаду евра бесплатних акција, али креће се: за претпрошли Божић 1.700 динара, па пет акција НИС-а, па једна „Аеродрома“, биће нешто и од „Телекома“ и од Акцијског фонда. Можда неко доживи да испадне и преко обећања, човек се усталом није орочио, а ни поштено да, у дефинитивни сутон „Двора“, само Динкић испадне Фирчи...

(Данас)